तथा बालवपुः कृष्णो गोविन्दो दशवर्णकः ।
अनयोर्न्नारद ऋषिश्छन्दस्तृष्णीगनुष्टुभौ ॥ १७ ॥
आचक्राद्यैरङ्गसंस्थैर्दिक्पालास्त्रैः प्रपूजनं ।
दक्षिणे रत्नचषकं वामे सौवर्णवेत्रकं ॥ १८ ॥
करे दधानं देवीभ्यामाश्लिष्टं चिन्तयेद्धरिं ।
जपेल्लक्षं मनुवरो पायसैरयुतं हुनेत् ॥ १९ ॥
एवं सिद्धमनुर्मन्त्री त्रैलोक्यैश्वर्य्यभाग्भवेत् ।
तारादिर्भगवान् ङेऽन्तो रुक्मिणीवल्लभस्तथा ॥ २० ॥
शिरोऽन्तः षोडशार्णोऽयं रुक्मिणीवल्लभाह्वयः ।
सर्व्वसाक्षात्प्रदो मन्त्रो नारदोऽस्य मुनिः स्मृतः ॥ २१ ॥
छन्दोऽनुष्टुब्देवता च रुक्मिणीवल्लभो हरिः ।
एकदृग्वेदमुनिदृग्वर्णैरस्याङ्गकल्पना ॥ २२ ॥
तापिञ्जच्छविरङ्गगां प्रियतमां स्वर्णप्रभामम्बुज-
प्रोद्यद्दामभुजां स्वबाहुलतयाऽऽश्लिष्यन्स चिन्ताश्मया ।
श्लिष्यन्तीं स्मयमानहस्तविलसत्सौवर्णवेत्रश्चिरं
पायाद्वः शणसूनपीतवसनो नानाविभूषो हरिः ॥२३॥
ध्यात्वैवं रुक्मिणीनाथं जप्याल्लक्षमिमं मनुं ।
अयुतं जुहुयात् पद्मैररुणैर्मधुराप्लुतैः ॥ २४ ॥
अर्चयेन्नित्यमङ्गैस्तं नारदाद्यैर्द्दिशोऽधिपैः ।
वज्राद्यैरपि धर्मार्थकाममोक्षाप्तये नरः ॥ २५ ॥
लीलादण्डधरो गोपीजनसंसक्तदोःपदं ।
दण्डान्ते बालरूपेति मेघश्यामपदन्ततः ॥ २६ ॥